

CONGREGATIO PRO CULTU DIVINO

Prot. N. 1200/84

DECRETUM

Benedictionum celebrationes, inter sacramentalia ad bonum pastorale populi Dei ab Ecclesia instituta, peculiarem obtinent locum. Ipsæ enim, quatenus liturgicæ actiones, christifideles ad Deum laudandum adducunt eosque disponunt, ut præcipuum sacramentorum effectum attingant atque varia vitæ adiuncta recte sanctificent.

Sacramentalium vero recognitionem præcipiens, Œcumenicum Vaticanum II Concilium statuit ut in illis celebrandis conscia, actiosa et facilis christifidelium participatio summopere esset attendenda atque ab eis prorsus arcerentur ea, quæ decursu temporum sacramentalium naturam ac finem minus elucentia reddidissent.

Idem autem Concilium insuper decrevit ut benedictiones reservatæ perpaucae exstarent, et in favorem tantum Episcoporum vel Ordinariorum atque opportune provideretur, quo sacramentalia quædam, saltem in specialibus rerum adiunctis et de iudicio Ordinarii, a laicis congruis qualitatibus præditis administrari possent.

Quibus decretis obsecuta, Congregatio hæc pro Cultu Divino novum Ritualis Romani titulum apparavit, quem Summus Pontifex Ioannes Paulus II Auctoritate Sua Apostolica approbavit evulgarique iussit.

Quapropter eadem Congregatio, de speciali mandato Summi Pontificis, *Ordinem Benedictionum* publici iuris facit, qui, lingua latina exaratus, statim ac prodierit vigere incipiet; linguis autem vernaculis, cum interpretationes a Sede Apostolica sint recognitæ, a die quem Conferentiæ Episcoporum statuerint.

Contrariis quibuslibet minime obstantibus.

Ex ædibus Congregationis pro Cultu Divino, die 31 maii 1984.

✠ AUGUSTINUS MAYER, O. S. B.

Archiep. tit. Satrianensis

Pro-Præfectus

✠ VERGILIUS NOË

Archiep. tit. Vancariensis

a Secretis

PRÆNOTANDA GENERALIA

PRÆNOTANDA GENERALIA

I. BENEDICTIO IN HISTORIA SALUTIS

1. Omnis benedictionis fons et origo¹ est Deus super omnia benedictus,² qui unus bonus cuncta bene fecit, ut creaturas suas benedictionibus adimpleret³ et semper eas, etiam post hominis lapsum, in signum misericordiæ concessit.

2. At ubi venit plenitudo temporis, Pater Filium suum misit atque per eum, qui carnem sumpsit, homines in omni spiritali benedictione iterum benedixit.⁴ Et ita vetus maledictio nobis in benedictionem transiit cum « ortus est sol iustitiæ, Christus Deus noster; qui solvens maledictionem, dedit benedictionem ».⁵

3. Maxima Patris benedictio, Christus in Evangelio apparuit benedicens fratribus, præsertim minimis,⁶ et orationem benedictionis ad Patrem dirigens.⁷ Denique, gloria a Patre donatus et in cælum ascendens in fratres, quos sanguine acquisiverat, Spiritus sui donum effudit, ut eius ducti virtute Deum Patrem in omnibus laudarent et magnificarent atque eum adorarent eique gratias agerent, et caritatis opera exercentes inter benedictos regni connumerari mererentur.⁸

¹ Cf. *Missale Romanum*, ex decreto sacrosancti œcumenici Concilii Vaticani II instauratum, auctoritate Pauli PP. VI promulgatum, ed. typ. altera, Romæ, 1975: Benedictiones in fine Missæ, Benedictiones sollemnes, n. 3, Initio anni.

² Cf. Rom 9, 5.

³ Cf. *Missale Romanum*, Prex Eucharistica IV, n. 117.

⁴ Cf. Gal 4, 4; Eph 1, 3.

⁵ Cf. *Officium divinum* ex decreto sacrosancti œcumenici Concilii Vaticani II instauratum, auctoritate Pauli PP. VI promulgatum, *Liturgia Horarum* iuxta ritum Romanum, ed. typ., vol. IV, Romæ 1972: In Nativitate B. Mariæ Virginis, die 8 septembris, ad Benedictus, antiphona.

⁶ Cf. Act 3, 26; Mc 10, 16; 6, 41; Lc 24, 50 etc.

⁷ Cf. Mt 9, 31; 14, 19; 26, 26; Mc 6, 41; 8, 7. 9; 14, 22; Lc 9, 16; 24, 30; Io 6, 11.

⁸ Cf. *Missale Romanum*, Commune Sanctorum et Sanctarum: 9. Pro iis qui opera misericordiæ exercuerunt, collecta.

4. Per Spiritum enim Sanctum, Abrahæ benedictio⁹ in Christo magis magisque adimpletur, cum in filios transit qui ad novam vitam « in omni benedictionis plenitudine »¹⁰ vocati sunt, quatenus membra corporis Christi effecti fructus eiusdem Spiritus ad mundum benedictione divina sanandum prorsus diffundant.

5. Ad Christum Salvatorem aspiciens Pater primum fœdus sui amoris erga homines iam multiplici benedictionum effusione confirmaverat. Hoc modo populum electum ad Redemptorem suscipiendum præparavit eumque fœderis dignum in dies effecit. Populus vero in viis iustitiæ ambulans, ore et corde Deum honorare potuit, benedictionis divinæ signum ac sacramentum in mundo factus.

6. Deus autem, a quo omnis benedictio descendit, hominibus iam eo tempore concessit, ut, præsertim patriarchæ, reges, sacerdotes, levitæ, parentes¹¹ nomen eius laudando benedicerent eiusque nomine alios homines et res creatas divinis benedictionibus cumulerent.

Cum vero Deus sive per se benedicit, sive per alios, semper quidem Domini adiutorium promittitur, eius gratia annuntiatur, eius fidelitas erga fœdus initum prædicatur. Cum quidem homines benedidunt, eum laudant quem bonum et misericordem proclamant.

Deus enim benedictionem impertit bonitatem suam communicando vel prænuntiando. Homines benedidunt Deum eius laudes proferendo, ei gratias agentes, pietatis cultum et obsequium eidem tribuentes, et cum ceteros benedidunt, Dei adiutorium vel super singulos vel super cœtus congregatos invocant.

7. Scriptura Sacra testante universa quæ Deus creavit et iugiter sua gratia providenti in mundo sustentat, benedictionem Dei referunt et ad eum benedicendum trahere debent.¹² Quod præsertim tenendum est postquam Verbum caro factum, res omnes mundi Incarnationis suæ mysterio sanctificare cœpit.

Attamen benedictiones primo et principaliter Deum respiciunt, cuius magnitudinem et bonitatem extollunt; quoniam vero beneficia

⁹ Cf. Gen 12, 3.

¹⁰ S. BASILIUS, *De Spiritu Sancto*, cap. 15, 36: PG 32, 131. Cf. S. AMBROSIIUS, *De Spiritu Sancto*, I, 7, 89: PL 16, 755; CSEL 79, 53.

¹¹ Cf. Gen 14, 19-20 — Hebr 7, 1; Gen 27, 27-29; 38, 40 — Hebr 11, 20; Gen 49, 1-28 — Hebr 11, 21; Deut 21, 5; Deut 33; Ios 14, 13; 22, 6; 2 Chr 30, 27; Lev 9, 22-23; Neh 8, 6; Sir 3, 9-11.

¹² Cf. v. gr. Dan 3, 57-88; Ps 65 (66), 8; 102 (103); 134 (135); 1 Tim 4, 4-5.

divina communicant, homines etiam spectant quos Deus sua providentia regit atque tuetur; at etiam ad res creatas diriguntur, quarum copia et varietate Deus hominem benedicit.¹³

II. BENEDICTIONES IN VITA ECCLESIAE

8. Præceptis Salvatoris monita, Ecclesia calici benedictionis participat,¹⁴ gratias agendo Deo pro inenarrabili dono eius in mysterio Paschali prima vice acquisito, in Eucharistia deinde nobis communicato. Nam ex eucharistico mysterio Ecclesia gratiam et virtutem haurit per quas et ipsa in mundo fit benedictio, et tamquam universale salutis sacramentum,¹⁵ inter homines et pro hominibus opus sanctificationis semper exercet, et cum Christo capite in Spiritu Sancto Patrem glorificat.

9. Multifariam Ecclesia, Spiritus Sancti operante virtute, hoc suum exprimit ministerium unde plures instituit benedicendi formas, quibus homines ad Deum laudandum vocat, ad eius expostulandam protectionem allicit, ad illius misericordiam vitæ sanctitate promerendam adhortatur, ad eius beneficia impetranda preces adhibet, ut ea quæ invocat, felicem consequantur effectum.

Huc ergo accedunt benedictiones ab Ecclesia institutæ, quæ sunt signa sensibilia quibus « significatur et modo singulis proprio efficitur »¹⁶ et illa hominum in Christo sanctificatio et illa Dei glorificatio, quæ finem constituunt ad quem omnia alia Ecclesiæ opera contendunt.¹⁷

10. Utpote signa, quæ Dei verbo innituntur et operante fide celebrantur, benedictiones illustrare intendunt et manifestare debent vitæ novitatem in Christo, quæ Sacramentis Novi Fœderis a Domino institutis oritur et crescit. Benedictiones insuper in aliquam Sacramentorum imitationem institutæ, semper effectus præsertim spirituales significant, quos vero ex Ecclesiæ impetratione obtinent.¹⁸

¹³ Cf. Gen 27, 27; Ex 23, 25; Deut 7, 13; 28, 12; Iob 1, 10; Ps 64 (65), 11; Ier 31, 23.

¹⁴ Cf. 1 Cor 10, 16.

¹⁵ Cf. Conc. Vat. II, Const. dogmatica de Ecclesia, *Lumen Gentium*, n. 48.

¹⁶ Conc. Vat. II, Const. de Sacra Liturgia, *Sacrosanctum Concilium*, n. 7.

¹⁷ *Ibidem*, nn. 7 et 10.

¹⁸ Cf. *ibidem*, n. 60.

11. Persuasum hoc sibi habens, Ecclesia sollicita est, ut celebratio benedictionis ad Dei laudem et exaltationem re vera cedat et ad spiritale eius populi emolumentum ordinetur.

Quo autem clarius hoc pateat, antiqua ex traditione, formulæ benedictionum eo spectant ut imprimis Deum pro eius donis glorificent eiusque impetrent beneficia atque maligni potestatem in mundo compescant.

12. Deum in omnibus glorificans et præsertim attendens ad gloriæ Dei manifestationem erga homines, gratia renatos vel renascendos, Ecclesia benedictionibus pro eis et cum eis Dominum collaudat in peculiaribus vitæ adiunctis, et super eos eius gratiam invocat. Interdum autem Ecclesia etiam res et loca sive ad navitatem humanam sive ad vitam liturgicam, ac pietatem et devotionem spectantia benedicit, hominibus tamen semper præ oculis habitis, qui illis rebus utuntur et in illis locis operantur. Homo enim, pro quo omnia Deus et bona voluit et fecit, receptaculum est sapientiæ eius, et benedictionis ritibus se ita rebus creatis uti fatetur, ut ipso earum usu Deum quærat, Deum diligat, uni Deo fideliter serviat.

13. Fide ducti christifideles, spe roborati et caritate compulsi, non solum bonitatis divinæ vestigia in universis rebus creatis sapienter dignoscere valent, sed et in operibus humanæ navitatis Christi regnum implicate quærun et insuper omnes mundi eventus tamquam signa considerant paternæ illius providentiæ qua Deus omnia regit atque sustentat. Semper ergo et ubique occasio præbetur Deum per Christum in Spiritu Sancto laudandi, invocandi eique gratias reddendi, dummodo agatur de rebus, locis, vel adiunctis quæ normæ vel spiritui Evangelii non contradicant. Ideo unaquæque celebratio benedictionis pastoralis iudicio semper est subicienda, præsertim si periculum admirationis apud fideles vel ceteros oriturum prævideri possit.

14. Pastoralis huiusmodi benedictionum consideratio eiusdem Concilii Œcumenici Vaticani II verbis congruit: « Liturgia Sacramentorum et Sacramentalium id efficit ut fidelibus bene dispositis omnis fere eventus vitæ sanctificetur, gratia divina manante e mysterio Paschali Passionis, Mortis et Resurrectionis Christi, a quo omnia Sacramenta et Sacramentalia suam virtutem derivant; nullusque pæne rerum ma-

terialium usus honestus ad finem hominem sanctificandi Deumque laudandi dirigi non possit ».¹⁹

Ita benedictionum ritibus ad præcipuum Sacramentorum effectum suscipiendum homines disponuntur et varia eorum vitæ adiuncta sanctificantur.

15. « Ut hæc plena efficacitas habeatur, necessarium est ut fideles cum recti animi dispositionibus ad sacram Liturgiam accedant ».²⁰ Quare illi qui benedictionem Dei per Ecclesiam expostulant, dispositiones suas ea fide confirmant, cui omnia suntabilia;²¹ spe innituntur, quæ non confundit;²² caritate præsertim vivificentur, quæ mandata Dei servanda urget.²³ Ita enim homines bonam Dei voluntatem quærentes²⁴ benedictionem Domini plene intellegent et vere consequentur.

III. DE OFFICIIS ET MINISTERIIS

16. Benedictiones Ecclesiæ liturgicæ sunt actiones, ideoque communitaria celebratio quæ interdum requiritur, liturgicæ precationis indoli melius respondet, et dum per Ecclesiæ orationem veritas fidelibus proponitur, adstantes ad Matris vocem corde et ore participandam adducuntur.

Pro benedictionibus maioris momenti, quæ Ecclesiam localem spectant, convenit ut diocesana communitas vel parœcialis, episcopo vel parrocho præside, congregetur.

Sed et ceteris quoque benedictionibus præstat ut fideles intersint: quod enim pro aliquo cœtu peragitur in totam quodammodo communitatem redundat.

17. Quando autem nullus adest fidelium cœtus, tum ille qui benedicere Deum vult vel benedictionem divinam petit tum minister qui celebrationi præest, memores esse debent se iam Ecclesiam repræsentare celebrantem, ita ut ex eorum communi oratione et petitione

¹⁹ Conc. Vat. II, Const. de Sacra Liturgia, *Sacrosanctum Concilium*, n. 61.

²⁰ *Ibidem*, n. 11.

²¹ Cf. Mc 9, 23.

²² Cf. Rom 5, 5.

²³ Cf. Io 14, 21.

²⁴ Cf. Rom 12, 2; Eph 5, 17; Mt 12, 50; Mc 3, 35.

benedictio « licet per hominem, non tamen ab homine »²⁵ descendat, quatenus est « sanctificationis et gratiarum votiva collatio ».²⁶

Celebratio benedictionis rerum vel locorum de more ne fiat sine participatione alicuius saltem fidelis.

18. Ministerium benedictionis coniungitur cum peculiari exercitio sacerdotii Christi et secundum locum et officium unicuique in populo Dei proprium, sequenti ratione exercetur:

a) *Episcopo* competit illis potissimum præesse celebrationibus, quæ universam communitatem diœcesanam spectant et quæ peculiari sollemnitate magnoque populi concursu peraguntur, qua de re quasdam celebrationes, præsertim forma sollemniori peractas, ipse sibi reservare potest.²⁷

b) *Presbyteris*, ut eorum servitii natura erga populum Dei requirit, præesse competit benedictionibus, illis præsertim quæ communitatem respiciunt, ad cuius servitium deputantur, ideoque omnes benedictiones huius libri celebrare possunt, nisi præsens sit Episcopus, qui eisdem præsideat.

c) *Diaconis*, utpote adiumentum præstantibus Episcopo eiusque Presbyterio quatenus verbi, altaris et caritatis ministris, competit præsidere nonnullis celebrationibus, ut suo loco indicatur.

Quotiescumque vero adest sacerdos, ipsi opportunius munus præsidendi tribuendum est, dum diaconus ei ministrabit in actione liturgica propria munera exercens.

d) *Acolythis* atque *lectoribus*, qui peculiari munere in Ecclesia e collata ipsius institutione funguntur, facultas quasdam benedictiones impertiendi iure præ ceteris laicis tribuitur, de iudicio Ordinarii loci.

Alii etiam *laici* viri ac mulieres, vi sacerdotii communis, cuius munere in Baptismo et Confirmatione sunt aucti, sive proprii muneris virtute (ut parentes pro filiis), sive ministerium extraordinarium exercentes, sive alia peculiaria munera in Ecclesia exsequentes, ut religiosi vel catechistæ nonnullis in regionibus, de iudicio Ordinarii loci²⁸ cum nota sit eorum debita institutio pastoralis necnon prudentia in proprio munere apostolico fungendo, quasdam benedictiones, ritu

²⁵ Cf. S. CÆSARIUS ARELATENSIS, *Sermo* 77, 5: CCL 103, 321.

²⁶ S. AMBROSIIUS, *De Benedictionibus patriarcharum*, 2, 7: PL 14, 709; CSEL *De Patriarchis*, 32, 2, 18.

²⁷ Cf. Conc. Vat. II, Const. de Sacra Liturgia, *Sacrosanctum Concilium*, n. 79.

²⁸ Cf. *ibidem*.

et formulis pro ipsis prævisis, celebrare possunt, prout in unoquoque Ordine indicatur.

Cum vero adsit sacerdos vel diaconus, ipsi munus præsidendi relinquatur.

19. Fidelium participatio eo magis actiosa erit, quo altior ipsis impertietur de momento benedictionum institutio. Presbyteri igitur et ministri in ipsis celebrationibus necnon in prædicatione et in catechesi benedictionum significationem atque vim christifidelibus proponant.

Maxime enim præstat populum Dei doceri de recta significatione rituum et precum quibus Ecclesia in benedictione impertienda utitur, ne in celebrationem sacram aliquid inducatur quod vel superstitione vel vanæ credulitatis permixtione, fidei noceat puritati.

IV. DE CELEBRATIONE BENEDICTIONIS

De structura typica

20. Celebratio typica benedictionis duas partes præcipuas exhibet quarum prior est proclamatio verbi Dei, altera vero laus divinæ bonitatis et auxilii cælestis impetratio.

Celebratio de more brevibus ritibus aperitur atque concluditur.

21. Pars prior eo tendit ut benedictio signum sacrum revera fiat, quod ex verbi Dei proclamatione sensum haurit et efficaciam.²⁹

Centrum ergo huius primæ partis est proclamatio verbi Dei, ad quam tum monitio introductoria tum brevis explicatio, vel adhortatio aut homilia quæ pro opportunitate addi possunt, iure referuntur.

Ad fidem vero participantium magis excitandam, psalmus vel cantus vel sacrum silentium opportune interponuntur, præsertim si plures lectiones fiunt.

22. Pars altera eo tendit ut, ritibus et precibus Deus laudetur eiusque auxilium per Christum in Spiritu Sancto impetretur. Huius autem partis centrum constituit formula benedictionis, seu oratio Ecclesiæ, quam peculiare signum sæpe comitatur.

²⁹ Cf. *Missale Romanum*, Ordo Lectionum Missæ, Ed. typ. altera, Romæ, 1981, Prænotanda, nn. 3-9.

Ad orationem vero adstantium magis fovendam, addi potest communis prex, quæ de more orationem benedictionis præcedit, interdum vero sequitur.

23. In celebrationibus propositis elementa potiora, uti sunt proclamatio verbi Dei et Ecclesiæ oratio, quæ numquam omittenda sunt, etiam in Ritibus brevioribus, a ceteris elementis, in aptatione celebrationis, sedulo distingui debent.

24. Insuper in celebratione disponenda hæc apprime notentur:

a) forma communitaria plerumque præferatur³⁰ ita ut in ea diaconus, lector, psalmista, schola propria munera exerceant;

b) normæ primariæ attendatur de conscia, actuosa et apta participatione fidelium;³¹

c) rerum et adstantium adiunctis opportune consulatur,³² servatis principiis horum rituum instaurationis et normis a competenti auctoritate traditis.

De signis adhibendis

25. Signa visibilia quæ sæpe orationes comitantur eo præsertim tendunt ut salutiferas actiones Domini in mentem revocent, necessitudinem quandam cum præcipuis Ecclesiæ Sacramentis ostendant, ideoque adstantium fidem alant eorumque attentionem ad ritum participandum excitent.³³

26. Signa autem quæ potissimum adhibentur hæc sunt: manuum extensio vel elevatio vel iunctio, manuum impositio, signum crucis, aspersio aquæ benedictæ et incensatio.

a) Cum formula benedictionis sit in primis « oratio », minister prout in singulis Ordinibus indicatur manus vel extendit vel elevat vel iungit.

b) Peculiarem locum inter signa benedictionis manuum impositio obtinet, sicut Christus in usum habuit, qui de discipulis loquens,

³⁰ Cf. Conc. Vat. II, Const. de Sacra Liturgia, *Sacrosanctum Concilium*, n. 27.

³¹ Cf. *ibidem*, n. 79.

³² Cf. *ibidem*, n. 38.

³³ Cf. *ibidem*, nn. 59-60.

dixit: « super ægrotos manus imponent et bene habebunt » (Mc 16, 18), et in Ecclesia et per Ecclesiam hoc signum adhuc peragit.

c) Sæpe etiam, iuxta antiquam Ecclesiæ traditionem, crucis signum proponitur.

d) Aquæ benedictæ aspersio in quibusdam Ordinibus proponitur. Tunc ministri adhortentur fideles ad paschale mysterium commemorandum et ad fidem Baptismi renovandam.

e) In quibusdam Ordinibus incensatio adhibetur, quæ est signum venerationis et honoris, et aliquando Ecclesiæ orationem adumbrat.

27. Quamvis signa in benedictionibus adhibita, et præsertim crucis signum, quandam evangelizationem et fidei communicationem exprimant, ad actuosiores reddendam participationem et ad periculum vitandum superstitionis, benedictionem rerum et locorum solo signo externo, nulla verbi Dei vel alicuius precis habita ratione, de more impertire non licet.

De modo uniendi celebrationem benedictionis cum aliis celebrationibus vel cum aliis benedictionibus.

28. Cum quædam benedictiones peculiarem necessitudinem cum Sacramentis præ se ferant, interdum coniungi possunt cum Missæ celebratione.

In Rituali de Benedictionibus indicantur quænam sint huiusmodi benedictiones, qua cum parte vel ritu coniungendæ et pro singulis casibus normæ rituales præbentur, quas prætergredi non licet. Aliæ vero benedictiones nullo modo coniungendæ sunt cum celebratione eucharistica.

29. Cum aliis celebrationibus, quædam benedictiones coniungi possunt, ut suis locis in Ordinibus indicatur.

30. Opportunum interdum esse potest plures benedictiones unica celebratione peragere. In celebratione disponenda hoc præ oculis habeatur: adhibeatur Ordo qui benedictionem potius respiciat, additis in monitione et in precibus aptis verbis et signis, quibus manifestetur intentio alias quoque benedictiones impertiendi.

De munere ministri in præparanda ordinandaque celebratione

31. Meminerit minister benedictiones in primis fideles respicere, at celebrari posse quoque pro catechumenis et, attentis normis can. 1170, nisi obstet Ecclesiæ prohibitio, etiam non catholicis.

Ad benedictiones modo communitario cum fratribus seiunctis celebrandas singulis in casibus normæ ab Ordinario loci datæ servantur.

32. Celebrans vel minister, omnibus consideratis adiunctis, votis etiam fidelium auditis, facultatibus in variis Ordinibus concessis pro opportunitate utatur, structuram vero servet, nec partium principalium ordinem ullo modo perturbet.

33. In celebratione communitaria peragenda attendatur ut omnes, sive ministri sive fideles, munere suo fungentes, totum id, quod ad ipsos pertinet, cum decore, ordine et pietate agant.

34. Itemque attendatur ad indolem peculiarem temporis liturgici, ut monitiones et preces fidelium vinculum cum annuo Christi mysteriorum circulo habeant.

De vestibus liturgicis adhibendis

35. Episcopus, cum maioris momenti celebrationibus præest, vestes adhibet quæ in Cæremoniali Episcoporum indicantur.

36. Presbyter et diaconus, cum benedictionibus forma communitaria, præsertim in aula ecclesiæ vel cum aliqua externa sollemnitate præsunt, induant albam cum stola. Alba cum superpelliceo commutari potest, quando habitus talaris adhibetur. In sollemnioribus celebrationibus pluviale adhiberi poterit.

37. Color paramentorum vel albus sit, vel congruat tempori aut festo liturgico.

38. Ministri rite instituti, cum celebrationibus communitatis præsunt, vestes induant quæ a Conferentia Episcoporum vel ab Ordinario loci pro celebrationibus liturgicis sunt præscriptæ.

V. DE APTATIONIBUS QUÆ CONFERENTIIS EPISCOPORUM COMPETUNT

39. Conferentiis Episcoporum competit, vi Constitutionis de Sacra Liturgia,³⁴ Rituale particulare exarare quod huic titulo Ritualis Romani respondeat, singularum tamen regionum necessitatibus accommodatum ut, actis ab Apostolica Sede recognitis,³⁵ in regionibus ad quas pertinet adhibeatur.

Qua in re, Conferentiarum Episcoporum erit:

a) Aptationes definire, iuxta principia in hoc libro statuta rituum tamen structura propria servata.

b) Sedulo ac prudenter considerare quid ex traditionibus ingenioque singulorum populorum opportune admitti possit, ideoque alias aptationes, quæ utiles vel necessariae existimentur, proponere.³⁶

c) Proprias autem Ritualium particularium iam exstantium benedictiones si quæ habentur, vel antiqui Ritualis Romani et quæ adhuc in usu sint, retinere, dummodo cum mente Constitutionis de Sacra Liturgia, et principiis in hoc titulo expositis ac necessitatibus hodiernis componi queant; vel ea aptare.

d) In variis benedictionum Ordinibus, præsertim quando plures formulæ ad libitum eligendæ exhibentur, alias etiam formulas eiusdem generis præter eas quæ in Rituali Romano inveniuntur, adicere.

e) Prænotanda, sive generalia sive particularia uniuscuiusque Ordinis, quæ in hoc libro habentur, non solum integre vertere, sed, si casus ferat, complere, ita ut ministri significationem rituum plenius intellegant ac fidelium participatio conscia et actuosa reddatur.

f) Illas partes complere quæ in libro desiderantur, ut v. gr. alias lectiones præbere, quæ utiles esse possunt; cantus aptiores indicare.

g) Versiones textuum parare, ita ut indoli variorum sermonum atque ingenio diversarum culturarum accommodentur.

h) In editionibus libri materiam ordinare modo qui ad usum pastorem aptior videatur, partes libri separatim edere, præcipuis prænotandis semper præmissis.

³⁴ Cf. Conc. Vat. II, Const. de Sacra Liturgia, *Sacrosanctum Concilium*, n. 63, b).

³⁵ Cf. C.I.C., can. 838 §§ 2 et 3; cf. C.I.C., can. 1167 § 1.

³⁶ Cf. Conc. Vat. II, Const. de Sacra Liturgia, *Sacrosanctum Concilium*, nn. 37-40; 65.

